

Spiridon al Trimitundeii - Sfântul călător

Sfântul Spiridon s-a născut în jurul anului 270, în Aski, Cipru, și a fost pastor de oi. După moartea soției sale, alege să ducă o viață ascetică. Ajunge episcopul Trimitundeii, o cetate din apropierea orașului Pafos. Participă la primul sinod ecumenic de la Niceea din anul 325, unde a fost condamnată învățătura lui Arie, care susținea că Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci doar un om cu puteri supranaturale.

Sfântul Spiridon - apărător al credinței în Sfânta Treime și patron al olarilor

Sfântul Spiridon era atât de convingător atunci când vorbea despre Sfânta Treime, încât mulți păgâni s-au convertit la creștinism. Potrivit tradiției, ca să-i descopere unui filosof unitatea și diversitatea din Sfânta Treime, va face semnul Sfintei Cruci, invocând numele Sfintei Treimi, în timp ce în mână

stanga ținea o caramidă. După ce a făcut semnul Sfintei Cruci, focul s-a ridicat din caramidă, apa a căzut pe pământ, iar pământul din ea a rămas în mână lui. Astfel, prin cele trei elemente distincte: pământ, foc și apă, a descoperit diversitatea, iar prin totul unitar - caramidă, a descoperit unitatea. Plecând de la această minune, Sfântul Spiridon este considerat și patronul olarilor.

În fiecare an, pe 12 decembrie, papucii Sfântului Spiridon sunt schimbați. Se spune că ei se tocesc ca urmare a drumului parcurs spre vestirea lui Hristos în întreaga lume.

De aici și denumirea de "Sfântul călător". Din marturiile unor clerici reiese că pentru perioade scurte de timp, trupul sfântului nu mai este prezent în racla, iar atunci când revine, este cald și prăfuit.

Acesta este și motivul pentru care, în cântările Acatistului sau spunem: "Bucura-te că ești și cu oamenii cu trupul petrecător; Bucura-te că în călătoriile tale slujești ca dovadă".

Moaștele Sfântului Spiridon

Sfântul Spiridon a trecut la cele vesnice în anul 348 d.Hr, la vârsta de 78 de ani. A fost îngropat în Biserica "Sfintilor Apostoli" din Trimitunda.

Când sarracini au cucerit cetatea, cipriotii au decis să ia moaștele Sfântului Spiridon și să le ducă în Constantinopol. Așa s-a descoperit că a fost învrednicit de Dumnezeu cu darul neputrezirii.

Moaștele sale au fost mutate în Serbia, în anul 1453, iar la scurt timp au fost aduse în Grecia, în insula Corfu, unde sunt prezente și astăzi.

Ocroitorul spitalelor

Datorită vindecărilor savarsite, el este cinstit și ca ocrotitor al celor bolnavi, motiv pentru care multe spitale îi poartă numele.

Din minunile Sfântului Spiridon amintim: oprirea unei secete, vindecarea lui Constantius (fiul lui Constantin cel Mare), învierea unui copil, redarea puterii de a vorbi unui diacon.

Sfântul Arhidiacon Ștefan

Sfântul Ștefan era iudeu de neam, din semintia lui Avraam. Marindu-se numărul creștinilor după întemeierea Bisericii și crescând numărul cererilor pentru diverse slujiri ale Apostolilor, au fost aleși din cadrul comunității, șapte barbati "plini de Duh Sfânt și de înțelepciune".

Aceștia aveau menirea să slujească atât în cadrul slujbelor religioase cât și să supravegheze buna orânduială la mesele comune. Primul dintre aceștia a fost Ștefan, iar ceilalți șase sunt: Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena și Nicolae.

Rolul lor în Biserica primară depășea cu mult rolul pe care îl aveau diaconii în zilele noastre. Ei predicau cuvântul Evangheliei, botezau și ajutau la desfășurarea cultului aparținând organelor de conducere ale Bisericii din Ierusalim.

Sfântul Ștefan cunoștea foarte bine Scriptura și propovăduia cu multă putere pe Hristos. Saducheeii și fariseii au pus niște barbati să spună că l-au auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu. În vremea aceea, blasfemia era pedepsită cu moartea.

Ajuns în fața sinedrului, i-a înfruntat pe judecători, iar aceștia au cerut ca Ștefan să fie ucis cu pietre. În acele momente, Sfântul Ștefan a avut o viziune în care l-a văzut pe Hristos „stând de-a dreapta lui Dumnezeu. Și a zis: Iată vad cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor)

Pentru că exista obiceiul ca cei omorâți cu pietre să nu fie înmormântați în cavoul familiei, se crede că a fost pus în mormântul unui creștin.

Moaștele sale au fost descoperite în anul 415. Sfântul Apostol Ștefan, cel dintâi martir al Bisericii lui Hristos, este primul model de jertfă creștină pentru toți.

Sfântul Ioan Gură de Aur

De asta până la sfârșitul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii

Aproape toate cuvintele pe care Sfântul Ioan le adresează credincioșilor săi referitor la problema evlaviei euharistice, îi are în vedere pe cei slabi în credință, cei care dau dovadă, prin faptele lor, că nu sunt pe deplin lamuriți asupra importanței pe care o constituie participarea la Sfânta Liturghie și mai ales împartășirea cu Cerestile și Dumnezeieștile lui Hristos Taine.

De o asemenea indiferență și nepăsare ori aroganță față de Cele Sfinte dau dovadă nu doar cei ce nu se împartășesc, sau cei care fac aceasta fără a fi pregătiți, ci și cei care pleacă de la Sfânta Slujbă, înainte ca aceasta să fi ajuns la sfârșit. Împotriva unora ca acestora Sfântul Ioan Gură de Aur are doar cuvinte de mustrare: „Ce faci tu, omule? În vreme ce Iisus Hristos este de față, în vreme ce ingerii stau de față, în timp ce aceasta înfricosătoare Masă stă întinsă, în vreme ce frații tăi se instruiesc mai departe în Taine, tu, parasindu-l, pleci?”

Dar, până și la o masă oarecare, sigur, de vei fi fost chemat, chiar de te vei fi saturat tu mai întâi, nu cutezi să pleci înaintea prietenilor tăi. Aici însă, în vreme ce savarsesc tainele lui Iisus Hristos, în vreme ce sacrificiul acela este încă pe cale de savarsire, tu lași totul la mijloc și pleci? Cu ce apărare te vei apăra?”

Vreți să vă spun a cui faptă implinesc cei ce pleacă mai înainte de savarsirea Tainelor, și de sfârșit, și nu aduc cântări de mulțumire după sfârșitul Mesei Euharistice? Vi se pare poate spus cu asprime ceea ce am să zic, dar este necesar să zic, din pricina neglijenței celor mai mulți: când Iuda s-a împartășit din ultima Cina, în noaptea cea din urmă, când toți ceilalți sedeau mai departe la masă, acela, repezindu-se, a ieșit afară. Pe el îl urmează aceștia care pleacă înainte de ultima rugăciune de mulțumire” .

2. De a mulțumi, cu recunoștință, pentru Sfintele Taine primite

Pentru că este atât de important de a sta până la Sfârșitul Sfintei Liturghii, mai ales dacă ne-am împartășit? Există o regulă în acest sens, sau este doar ravnă unora care au mai multă răbdare decât ceilalți? La toate aceste întrebări și nelămuriri, Sfântul Ioan ne da un singur răspuns, însă foarte exact și precis. Importanța ramanerii la Sfânta Liturghie (deci implicit și această „regulă”, care nu trebuie respectată doar de unii, ci de către toți cei ce participă la cultul divin public) până la sfârșit (mai ales după ce ne-am învrednicit să-L primim pe Iisus Hristos), reiese din exemplul dat de Însuși Mantuitorul nostru Iisus Hristos Apostolilor Săi, după terminarea Cinei celei de Taina.

Pornind de la cuvintele Sfintei Scripturi: „Iar după ce au cântat laude, au ieșit la Muntele Maslinilor” (Matei 26, 30), Sfântul Ioan spune că „Trebuie să se ridice de la masă, mulțumind și cântând lui Dumnezeu laude. Ascultați aceste cuvinte toți cați nu așteptați să se citească cea din urmă rugăciune făcută de Domnul Iisus Hristos după terminarea Cinei celei de Taina. Domnul Hristos a mulțumit înainte de a da ucenicilor Săi Sfintele Taine, ca și noi să mulțumim; a mulțumit și a cântat laude și după ce le-a dat, ca și noi să facem la fel” .

